

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόρισμα.

Ψυχρὸς βόρειος ἄνεμος ἔνθ' ἀν.: Φυσῆ βορισμάτοι
Κίτ. Μάν.

βορισμὸς ὁ, Νάξ. (Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ πρὸς τὸν βόρειον ἄνεμον:
Σ τὸ βορισμὸν ποῦ τὸν βόρισε ἐχθρόνισε κεόλας.

***βοριστήρα** ἡ, βοριστέρα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοριστήρι.

Σκεῦος ἀεριστήριον, διὰ τοῦ δοπίου ἀποχωρίζονται τὰ
πίτυρα τοῦ ἔχλεπισμένου σίτου.

βοριστήρι τό, ἀμάρτ. βοριστέρι Πόντ. (Οἰν.) β' ει-
στέρι Καππ. (Φάρασ.) β' ρισκέρι Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω.

1) Ἀνεμιστήριον, φιπίδιον Πόντ. (Οἰν.) Συνών. βο-
ριστρα 1. 2) Λικμητήριον δι' οὗ ἀναρρίπτεται εἰς τὸν
άέρα δ' ἀλωνισθεὶς σίτος πρὸς ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τὰ ἄχυρα
Καππ. (Φάρασ.)

βορίστρα ἡ, Πελοπν. (Τριφυλ.) βορήτρα Πελοπν.
(Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω. Τὸ βορήτρα ἐκ τύπ. βορῶ.

Βοριστήρι 1, δὲ ίδ.

βορκοῦ ἡ, Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἄγνώστου ἐτύμου.

Γυνὴ ὀκνηρά.

βόρκωμαν τό, Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορκώνω.

Όκνηρία. Συνών. τεμπελεζά.

βορκώνω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βορκοῦ.

Καταλαμβάνομαι ἀπὸ ἀφροντισίαν, ὀκνηρίαν: Φρ.
Ἐβόρκωσεν καὶ κάθεται (στρογγυλοκάθισε ἀφροντις, στρώ-
θηκε 'ς τὴν τεμπελιά).

βορκωτὸς ἐπίθ. Κύπρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. βορκώνω.

'Ο ἔχων τοὺς ἐν ἑαυτῷ χάλικας κεκαλυμμένους ὑπὸ^{τηλοῦ}, ἐπὶ οἰκοδομῆς, διταν οἱ χάλικες τίθενται ἐπὶ στρώ-
ματος πηλοῦ καὶ καλύπτωνται ἐπειτα δι' ὅμοίου στρώ-
ματος, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἐπιτίθενται οἱ μεγάλοι λίθοι: Χτί-
σμαν βορκωτόν.

βόρδος ὁ, Καππ. (Άνακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βορίζω.

Τὸ λίχνισμα τῶν δημητριακῶν καρπῶν. Συνών.
βόρισμα 5.

βορώνω Πόντ. (Άμισ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βορεάς. Διὰ τὸ σύνθετον ἀποβορώνω
ιδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αρχ. Πόντ. 16 (1951) 3.

1) Σβήνω (ἐκ τῆς ἀρχικῆς σημ. τοῦ ψύχομαι, κρυώνω).

2) Μαραίνομαι, ίδιως ἐπὶ λαχανικῶν μαραίνομένων
ἐν τῇ βράσει δι' ἀνεπάρκειαν τοῦ πυρός. 3) Μεταφ.
ἀδημονῶ, στενοχωροῦμαι: 'Ἐβόρωσεν ἡ καρδία μ'.

βόσκα ἡ, Νάξ. (Γαλανᾶδ. Φιλότ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βόσκω.

Βοσκή, νομή: Βγάζω τὰ ζὰ 'ς τῇ βόσκα. Συνών.
βοσκάδα, βοσκὴ Α 1.

βοσκάδα ἡ, Σίφν. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκὴ παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. βο-
σκάδες.

1) Βοσκὴ Σίφν.: Κάνει τὴν βοσκάδα τον τὸ πρόβατο.
Συνών. βόσκα, βοσκὴ Α 1. 2) Τὸ πρὸς νομὴν χόρ-
τον ἡ ἄνθος Σῦρ.

βοσκάκι τό, Κρήτ. Ρόδ.

Υποχορ. τοῦ οὐσ. βοσκός διὰ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -άκι.

Μικρὸς βοσκός, ποιμενόπαις: Θωρεῖ ὁ παππᾶς πῶς
τὸ βοσκάκι δου δὲν εἶναι τὸ ίδιο καὶ μὰν ἡμέρα τὸ παιρ-
νεῖ ἀπολίσω (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. || Ἀσμ.

Νὰ βάλω μέσα καλογραίες καὶ ἀπόξω καλογέρους
καὶ ἡ ἀπατή μου καλογραὶ καὶ δὲν τρας μου βοσκάκι
Ρόδ. Συνών. βοσκαρέτιν, βοσκαρίδικο, βοσκαρί-
διν, βοσκαρόπουλλο, βοσκαρούδακι, βοσκαρούδι 1,
βοσκόπουλλο (ιδ. βοσκοπούλλα 2), βοσκούνι, τσο-
πανάκι, τσοπανόπουλλο.

βοσκάρα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκάρις.

Τρυγόνι τὸ δοπίον δὲν ἀποδημεῖ αὐθημερόν, ἀλλὰ
μένει ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν νῆσον διὰ νὰ βοσκήσῃ. Συ-
νών. βοσκαρούδα, βοσκαρούλλα.

βοσκαρᾶς ὁ, Κρήτ. Θηλ. βοσκαροῦ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρᾶς κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

1) Ποιμήν ἀτημέλητος καὶ ἄγριος τὴν ὅψιν Κρήτ.
2) Θηλ., γυνὴ βόσκουσα ζῆτα Κύπρ.: Ἀσμ.

Αν πάς ποτε δαιρέτα μου τὴν βοσκαροῦν τὴν κόρην,
δαιρέτα μου τὸν πλάτανον, δαιρέτα μου τὴν βρύσιν.

Συνών. βοσκαρίδα.

βοσκαράτσος ὁ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βοσκάρις.

Μέγας βοσκός.

βοσκαρέτιν τό, Κύπρ.

Υποχορ. τοῦ οὐσ. βοσκάρις.

Βοσκάκι, δὲ ίδ.

βοσκαρέτα ἡ, Κρήτ. Πελοπν. κ. ἀ.—Λεξ. Βλαστ.
286 βοσκαρά Α.Κρήτ. βοσκαρέα Κάρπ. 'οσκαρέα
Κάρπ. (Έλυμπ.) βοσκαρὲ 'Αντικύθ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-αρᾶ. Τὸ βοσκαρέα κατ' ἀναλογικὴν ἐπίδρασιν τῶν εἰς
-έα οὐσ.

1) Τὸ πρὸς νομὴν χόρτον 'Αντικύθ. Κρήτ.—Λεξ.
Βλαστ. ἐνθ' ἀν. Συνών. αἴρα 3, βοσκὴ Α 2, σανός.

2) Ἡ ἐποχὴ καθ' ἥν εἶναι ἀφθονος ἡ χορτονομή
Πελοπν. 2) Τόπος ἔχων χόρτον πρὸς βοσκὴν Κάρπ.
(Έλυμπ. κ. ἀ.) Κρήτ.: Ἀσμ.

Ποτέ μου νὰ μὴ βαρευτῶ, ἐσένα δὲ σὲ παίρω,
γιατὶ δὲν ἔχω βοσκαρά νὰ πά' σὲ μεταδένω

Κρήτ.

Ποῦ 'χε καὶ Κωσταντῆν βοσκό καὶ Κώσταν τυροκόμο
καὶ εἰχε τὴν βοσκαρέα του ἄνω 'ς τὴν 'Υπερόφα
Κάρπ.

βοσκαρίδα ἡ, ἀμάρτ. βοσκαρία Κῶς 'οσκαρία
Κάρπ. βοσκαρ'δα Πάρ. (Λευκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βοσκαρίδιν.

Γυνὴ βόσκουσα ζῆτα, ποιμενίς. Συνών. βοσκαροῦ,
δι' ὁ ίδ. βοσκαρᾶς 2.

